

Kl. 16:26
Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
 Så er det spørgeren.

Christine Antorini (S):

Tak for redegørelsen om praksis i forhold til akkreditering.

Det, som vi i Socialdemokratiet er meget interesseret i at høre ministerens holdning til, er, hvordan læreruddannelsen i fremtiden skal have en mulighed for at udvikle sig godt. Vi har jo haft et meget, meget langt fælles forløb – efterhånden over flere år tør jeg næsten sige – om to væsentlige lovgivninger, der har betydning for læreruddannelsen.

Den ene er en reform af selve læreruddannelsen med en række vigtige ændringer, som bl.a. betyder, at bachelorniveauet, når man er færdig med læreruddannelsen, er sådan, at man har mulighed for at bygge oven på, hvis man f.eks. ønsker at tage en masteruddannelse på et universitet. Det er den ene reform om selve læreruddannelsen, hvor vi havde indtryk af, at det ikke bare var en bred aftale, men at der også var en stor tilfredshed med det kvalitetsløft, der var givet med læreruddannelsen.

Den anden store reform, der blev lavet, er på hele professionshøjskoleområdet. En af ideerne med på sigt at etablere syv professionshøjskoler var netop samlet at styrke de professionsrettede uddannelser, herunder læreruddannelserne, og gøre dem rustet til at indgå i et tæt samarbejde med universiteterne, så man netop får den vekselvirkning mellem teori og praksis, som er så vigtig også for professionsuddannelserne.

Det har derfor været Socialdemokraternes overbevisning, og det er vi også spurgte ministeren om, at læreruddannelsen selvfølgelig var en del af forligsstoffet. Det er besluttet i en forligskreds, og hele professionshøjskoletanken, som læreruddannelsen er en del af, er også forligsstof – alt sammen bygget op omkring læreruddannelsen.

Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om ministerens holdning er, at det skal være sådan, at det kan besluttes i et andet regi, eller om ministeren vil respektere, at det er forligsstof.

Kl. 16:27

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
 Så er det ministeren.

Kl. 16:27

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Hvis det var sådan, at det var en professionshøjskole, der havde ansøgt, og hvis det var sådan,

at det slet ikke havde noget med andre ministre og andre institutioner at gøre, kunne vi jo hurtigt få klaret den sag.

Som det fremgik af mit svar, er det jo altså en anden minister og en anden gruppe institutioner, det handler om. De har deres egen lov, hvoraf det fremgår, at man under visse forudsætninger, som jeg har redegjort for, kan godkende lange uddannelser. Det er videnskabsministerens område, det er hans bemyndigelse, og det er derfor, at vi er nødt til lige at drøfte tingene i regeringen, før vi svarer på spørgsmålet om, hvorvidt hele denne sag er en læreruddannelsesforligssag, for man kunne jo også sige, at det er en akkrediteringsrådsforligssag. Det er slet og ret ikke så enkelt, som det lyder.

Jeg vil gerne sige til fru Christine Antorini, at de bemærkninger, som hun både skriftligt og mundtligt er kommet med, vil vi i regeringen tage meget seriøse, når vi giver vores endelige svar.

Kl. 16:29

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
 Så er det spørgeren.

Kl. 16:29

Christine Antorini (S):

Der er en grund til, at der er en lang tradition for at have brede forligskredse om de uddannelser, der er på undervisningsministerens område. Der er en væsentlig forskel mellem de mellem-lange videregående uddannelser og uddannelserne på universiteterne. For når det handler om undervisningsministerens område er det reguleret af politikere. Man kan så diskutere, om det i detaljen skal være reguleret af politikere eller ej, men sådan er det. Det er i modsætning til universitetsområdet, hvor det er universiteterne, der selv beslutter, hvilke uddannelser de vil udbyde, men så skal de akkrediteres.

Der er en lang række grunde til, at det overhovedet giver mening at lave en politisk styring af professionsuddannelserne, bl.a. at sikre, at der er et landsdækkende udbud med høj kvalitet, som samtidig har en regional spredning, for forskellen mellem en professionsuddannelse og en universitetsuddannelse, og det gælder både læreruddannelsen, sygeplejerskeuddannelsen, pædagoguddannelsen, socialrådgiveruddannelsen osv., er jo, at professionsuddannelse er en uddannelse, som man tager i praktik ude på de konkrete institutioner, og at man bagefter bliver ansat på et lokalt eller regionalt arbejdsmarked. Derfor har det været helt afgørende for dansk uddannelsespolitik, at der var en regional spred-